

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. София, 05.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на единадесети февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Ралица Димитрова

Членове: Петя Алексиева
Иванка Иванова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20241000501722 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

Ищцата в първоинстанционното производство Л. Г. Е. и в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от решението е връчен редовно на 29.04.2024 г., а въззивната жалба е подадена по куриер на 13.05.2024 г.) обжалва *Решение № 59/09.04.2024 г., постановено по гр.д.№ 213/2023 г. по описа на Окръжен съд – Видин*, с което съдът е отхвърлил изцяло иска ѝ с правно основание чл.49 от ЗЗД за причинените ѝ неимуществени вреди за търпените болки, страдания и психически стрес.

Въззивната жалба е подадена чрез процесуален представител адвокат П. К. с надлежно учредена представителна власт, съобразно пълномощно приложено на л.4 от първоинстанционното дело. Въззивницата-ищца е освободена на основание чл.83, ал.2 от ЗЗД от внасяне на държавна такса в производството с Определение № 226/26.05.2023 г. на първоинстанционния съд.

С оглед на горното въззивният съд е сезиран с редовна въззивна жалба.

Въззивницата-ищца счита, че по делото са допуснати редица

съществени процесуални нарушения: съдът не е направил задължителен доклад, не е разпределил доказателствената тежест и не е указал за кои от твърдените факти страните не сочат доказателства. Твърди се, че съдът е допуснал нарушение и на чл.172 от ГПК, като не е кредитирал показания на свидетели на ищцата, но е кредитирал тези на ответника. Твърди се необоснованост на постановеното решение. Поддържа, че напълно необосновано съдът е ценил само част от доказателствата по делото, като другата част от тях касаещи установяване на твърдените от ищцата обстоятелства е напълно игнорирана. Не са взети в цялост свидетелските показания на разпитани по делото свидетели, представените по делото писмени доказателства, както и изводите на вещите лица по приетите КСМЕ и СПЕ. Твърди се, че съдът основава изводите си само на част от събраните по делото доказателства, въз основа на които неправилно приема за установено по делото, че на 03.02.2023 г. ищцата била изписана в добро общо състояние от ответната болница, след раждане през естествените родови пътища, съгласно отазеното в приложената епикриза на ищцата. Съдът не е взел предвид, че по делото е безспорно установено, че медицинската документация свързана с раждането и престоя на ищцата в болница, не е водена коректно и има несъответствия, което според вещото лице по КСМЕ представлява грубо нарушение на действащите медицински стандарти по АГ и добрата медицинска практика. Развива подробни съображения по съществото на спора във връзка с твърдението си, че съдът неправилно е отхвърлил като неоснователен предявения от ищцата иск за причинените ѝ неимуществени вреди. Твърди се, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че е налице пряка и непосредствена причинна връзка между противоправното поведение на служителни на ответната болница, а именно забравените марли във влагалището на ищцата при осъществено естествено раждане, което е довело до вреди-вагинално възпаление на ищцата.

Моли съда да отмени решението и вместо него постанови друго, с което уважи предявения частичен иск. Моли съда да определи адвокатско възнаграждение с оглед установените разпоредби за представителство и пред двете съдебни инстанции на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА с начислен ДДС.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от ответника чрез неговия процесуален представител А. К. Г. с пълномощно по делото.

Ответникът оспорва изцяло въззивната жалба на ищцата по подробни аргументи по съществото на спора, изложени в отговора.

Моли съда да остави без уважение въззивната жалба на ответника и да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

Третото лице помагач ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД също подава отговор, с който оспорва изцяло въззивната жалба на ищцата и моли съда да потвърди първоинстанционното решение.

С оглед на предмета на настоящото производство, Решение № 59/09.04.2024 г., постановено по гр.д.№ 213/2023 г. по описа на Окръжен съд – Видин се обжалва в неговата цялост.

Въззивницата-ищца в съдебно заседание чрез процесуалния си представител поддържа въззивната жалба по подробни съображения, изложени както във въззивната жалба, така и в хода по същество.

Въззивникът-ответник, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва въззивната жалба на ищцата по съображения изложени в писмено становище.

Третото лице помагач, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител моли съда да постанови решение, с което да потвърди първоинстанционното решение.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видински окръжен съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД, предявен от Л. Г. Е. срещу МБАЛ “Света Петка“ АД за осъждането на ответника да заплати на ищцата сумата от 50 000 лева, представляваща частичен иск от сумата от 80 000 лв. за неимуществени вреди за търпените болки, страдания и психически стрес, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането – 31.01.2023 г. до окончателното изплащане.

Такава е исковата претенция, съобразно допуснатото от първоинстанционния съд по реда на чл.214, ал.1 ГПК изменение-увеличение на иска.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните правнорелевантни факти и обстоятелства:

Между страните не се спори, а и с представените писмени доказателства се установява, че ищцата е постъпила в родилното отделение на ответната болница в 06,35 часа на 31.01.2023 г., като в 12,05 часа е протекло раждане по естествените родови пътища-жив доносен плод от мъжки пол с тегло 3.350 и ръст 51 см. Изписана на 03.02.2023 г. в 12,12 часа.

За начина, по който е протекло раждането пред първоинстанционния съд са събрани свидетелските показания на д-р Ю. А. Н. и И. Н. М..

Свидетелят д-р Ю. А. установява, че в деня, в който е родила Л., тя била дежурна. Всичко било нормално, жената родила нормално. Малко след като била приета, на свидетелката се обадила Д. И. и ѝ казала, че близките на жената помолили тя да води раждането. Така и станало, Д. И. водила раждането. Всички било нормално, детето изплакало, предали го на Д. Ф., свидетелката излязла от залата, а Д. И. останала да оглед меките пътища. През това време жената била в добро общо състояние. Д. И. казала на Д. А., че е сложила няколко конеца. Последното не е отразено в медицинската документация. Докато била в родилно отделение, ищцата била афибрилна, с добри изследвания. На визитация нямала мирис, нито по-различно нещо от нормални лохии-кръв, секрет, клетки след раждането. Ищцата била изписана от Д. И.. Свидетелката установява, че след нормално раждане се прави йодиране с марли и с инструмент с дълга дръжка, като се зашиват марлите, йодира се влагалището и шийката, за да се спре евентуално инфекция от външната среда. Това йодиране било направено от Д. И.. Принципно се извършва от лекаря, водил раждането, а по някой път го прави и акушерката. След това марлите се изхвърлят.

Свидетелката И. М.-акушерка в отделението установява, че била в родилна зала по време на раждането на Л. на ***** г., което протекло нормално. В залата присъствали и

Д. А., и Д. И., но свидетелката не си спомня коя от двете е водила раждането, съответно е шила и йодирала.

Свидетелят А. В. Й., фактически съжител с ищцата и баща на новороденото дете, установява, че след изписването на Л. от болницата,

същата се оплаквала от болки в областта на стомаха и краката около половия орган. Болките били непрестанни и се засилвали с всеки изминат ден. Във връзка с това потърсили лекарката проследила бременността д-р А. И., която отговорила, че е напълно нормално да има болки след естествено раждане. Два-три пъти е разговаряно по телефона с Д. И.. На 15.02.2023 г. ищцата влезнала да се къпе и установила, че от половия ѝ орган виси конец. Свидетелят лично го видял. Изпаднали в паника и веднага отишли в медицински център „Биомед“ за преглед при Д. Н..

От амбулаторен лист № 230468043598/15.02.2023 г., издаден от Д. В. Н. се установява, че на 15.02.2023 г. Д. Н. е извършил преглед на ищцата, по време на който е констатирано: ВПО на раждала, влагалище-кръвениста течност, ПВКУ зацапана със същата кръвениста течност, матка контрахирана според срока на раждане, яйчници в норма, извадени две марли от влагалището след което е извършена щателна дезинфекция с браунол. След прегледа са дадени препоръки за спазване на ХДР, както и за изследвания: ПКК, CRP и вагинален секрет, предписано е антибиотично лечение-Азитрокс и пробиен.

От разпита на свидетеля Д. Н. се потвърждава, че на 15.02.2023 г. е извършил гинекологичен преглед на ищцата, при който установил, че се подава леко връхчето на една марличка със засъхнала кръв по нея. След изваждането ѝ прегледал по-щателно ищцата, при което извадил втора марля, която се намирала в дъното на влагалището, в долния му свод. Марлите били около сантиметър и половина-два, напоени с кръв и смачкани. Цветът на кръвта по марлите, бил тъмно-червен. Свидетелят установява, че това били медицински марли-стерилни, каквито се използват в отделението.

Свидетелят Й. установява, че Д. Н. назначил микробиология, от която се установила, че има инфекция. Назначил антибиотик, не е насочвал ищцата на друго място за консултация. Ищцата и свидетелят сами посетили в гр. София специалист в „Майчин дом“, където след щателен преглед е установено, че всичко е изчистено. Докторът от „Майчин дом“ казал ищцата да продължи с антибиотика. Приемала го две седмици и след изследвания е установено, че инфекцията е отшумяла.

Свидетелят установява, че Д. Н. не е дал рецепта за антибиотика, а свидетелят го закупил с амбулаторния лист, който показал в аптеката и така

му дали лекарствата. Показанията му кореспондират с приетите по делото писмени доказателства-фискален бон от 15.02.2023 г., 16:57 часа, от който се установява, че на посочена дата са закупени предписаните медикаменти, както и фискален бон от същата дата, установяващ заплащането на прегледа при Д. Н..

От приетия по делото медицински документ резултати от микробиологично изследване лаб.№ 979249/15.02. се установява масов растеж на изолирани микроорганизми: масово еритроцити и левкоцити, плоски епителни клетки, ентерококи, лактобацили и грамположителни коки.

От не оспореното от страните заключение на комплексна СМЕ се установява, че раждането е извършено чрез естествените родови пътища на майката и не е имало никакви индикации за друг вид родоразрешаване, защото е протичало нормално и без усложнения. След израждането на бебето е установено разкъсване на меките родови пътища /влагалището/, които разкъсвания са наложили възстановяване целостта на влагалището с няколко шева, което е извършено от д-р А. И., водила раждането, съобразно свидетелските показания на Д. А.. Вещите лица установяват, че след възстановяване на разкъсването се прави дезинфекция с марля, напоена с йод, която след това се изхвърля. Според вещите лица вероятно тази марля, с която се йодира разкъсания участък на влагалището, в конкретния случай, е била забравена там. Вещите лица установяват, че тези усложнения, които са получени по време на раждането, не са отбелязани във воденото ИБР № 869/40 от 31.01.2023 г. Не е посочено, че има разкъсвания на меките родови пътища, които са възстановени с последващо зашиване, което е грубо нарушение на действащите медицински стандарти по АГ и добрата медицинска практика. Тези разкъсвания неминуемо са били съпроводени с болки и страдания от страна на ищцата, която на всяка визитация е съобщавала за тях, но никъде не се вижда да са назначавани обезболяващи медикаменти или да има наблюдение и описание на състоянието на разкъсаните родови пътища.

Вещите лица установяват, че в действителност родилката е имала разкъсване на меките родови пътища, които впоследствие са били възстановени, но не са лекувани така както изисква добрата медицинска практика. Родилката е търпяла болки и страдания, имала е влагалищно

течение (посочено в медицинската документация като зацапване на влагалището с кървениста течност), което е било последица на забравените марли във влагалището ѝ след раждането, а това не е нормално физиологично състояние. Забравените марли са довели до последващо възпаление на влагалището, което е наложило последващата антибиотична терапия в продължение на две седмици за овладяването му.

За установяване на търпените от ищцата неимуществени вреди са събрани свидетелските показания на нейния фактически съжител и баща на детето ѝ А. Й., В. П. Т. и А. С. А., както и заключение на СПЕ.

От приетата по делото СПЕ се установява, че при ищцата се отчита наличие на силен стрес, потиснатост, изграждане на емоционални бариери, с цел съхранение. Лесно преминава от спокойно към лабилно емоционално състояние, когато се налага да си спомни и да определи преживяната от нея ситуация. Наблюдава се отрицание, което изразява несправяне с проблема на неосъзнато ниво. Към момента ищцата е недоверчива към търсенето на медицински услуги, което може да възпрепятства навременни мерки в случай на здравословни проблеми. Не се притеснява за здравословното си състояние, поради наличието на добри способности за адаптация към нови условия и поради фокус върху грижите за бебето си, но се отчита потискане на работещ проблем и избягване от актуалния вътрешен конфликт. Ищцата споделя усещането си за несправедливост, унижение и нарушено лично пространство. Вещото лице посочва, че е възможно при следващо раждане да получи блокаж/нарушения на възприятията, да се засилят страхове и тревоги, загуба на самочувствие и чувства за контрол над съдбата си, които да доведат до проблеми или отказ от такова събитие.

В заключение вещото лице психолог посочва, че ищцата е претърпяла силен стрес, въз основа на увреждания във влагалището, които се асоциират с репродуктивни проблеми. За съхранение на психическото и физическото здраве на ищцата и за да няма последици при следващо раждане или друга необходима медицинска намеса, е препоръчително да се потърси професионална психологическа помощ.

Свидетелят Й. установява, че ищцата и след случилото се била в ужасно психическо състояние. Започнала да не спи нощно време, притеснявала се за детето да не пострада, понеже е развила инфекция и го е кърмила. Почвала да

плаче от нищото, да вика, да крещи безпричинно, самообвинявала се. Свидетелят установява, че Л. не се е възстановила напълно. Случва се да плаче без повод, да се обвинява и да е нервна. Имали нагласа за второ дете, но след случилото се ищцата не иска да чуе. Две седмици след раждането спряла да кърми детето, защото трябвало да пие антибиотик.

Свидетелката В. Т. установява, че познава Л. от дете, а в последствие са колеги и семейни приятели. Л. родила във Видин нормално, по време на бременността нямала оплаквания. След раждането обаче постоянно се оплаквала от болки, долу в областта на слабините, яйчниците. Свидетелката установява, че физически Л. се оправила, но е стресирана. Искала още едно дете, но сега е страх, страхува се от самото раждане да не стане пак нещо. Спряла да кърми заради антибиотика. Сега Л. е по-затворена, по-нервна. Отбягва да говори по темата.

Свидетелят А. А. установява, че отдавна познава Л., още от училище, а са и семейни приятели. Л. родила момченце на ***** г. във Видин по естествен път. Л. и А. са заедно от дълго време и детето е желано от тях. Свидетелят посетил Л. седмица след раждането в дома ѝ. Л. не изглеждала добре, казала че има ниско долу в корема болки и е трудно ставането ѝ. Казвала, че когато стане от леглото не може да си свие краката, защото я боли и затова става трудно. След махане на марлите всичко започнало да отшумява. Л. имала кърма, но не можела да кърми детето си, заради антибиотика.

При така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че искът е неоснователен и го отхвърлил изцяло. Приел е, че от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства, не се доказва да е налице противоправност на поведението, на което и да било лице, на което ответникът е възложил работа във връзка със спонтанното раждане на ищцата. От комплексната КСМЕ първоинстанционният съд извел извода, че към 15.02.2023 г.-прегледа при Д. Н. ищцата е имала леко вагинално възпаление.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна - ищцата в първоинстанционното производство и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна

жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Предявеният иск е с правно основание чл.49 във вр. с чл.45 ЗЗД.

Отговорността на ответника се претендира с фактически твърдения за причиняване на неимуществени вреди на ищцата, произтекли от извършено нарушение от служители на ответника, а именно: неправилно проведено от страна на медицинския екип естествено раждане, в резултат на което последва животозастрашаваща инфекция от забравени две марли във влагалището на родилката.

За да е възникнало спорното право за обезщетяване на ищцата тя следва да докаже факти, които да се подведат под хипотезата на гражданския деликт /виновно и противоправно поведение, в причинна връзка от което да са настъпили вреди/, както и фактите, водещи до ангажиране на отговорност на възложителя - възлагане на работа на делинквента и причиняване на вредите при или по повод на извършването ѝ. Това са правопораждащи факти и доказването им следва да се извърши от ищцата и то пълно и главно - без да остава съмнение за осъществяването на фактите.

По начало отговорността по чл. 49 ЗЗД има обезпечително-гаранционна функция. Тя не произтича от вината на лицето, което възлага работата, а настъпва, когато натовареното лице причини виновно щетата при и по повод изпълнението на възложената му работа. При това положение е очевидно, че то отговаря не за свои действия, а за действията на своя работник или служител. Терминът "възложил", който се употребява в чл. 49 ЗЗД, е указание, че лицето, което извършва работата, се намира в определени отношения с този, който отговаря за неговите действия. С оглед на това възлагане има в случая, когато работникът или служителят е длъжен, да извърши работата по силата на отношенията, в които той се намира с лицето, което възлага. Отговорността на възложителя на работата по чл. 49 ЗЗД е отговорност пред пострадалите трети лица.

С оглед установените фактически обстоятелства по делото и предвид правната характеристика на предявения иск, настоящият състав намира, че

предявеният иск за причинени на ищцата неимуществени вреди е доказан по своето основание.

За да възникне отговорността по чл. 49 ЗЗД, са необходими две условия: 1) да има възлагане на работа и 2) увреждането да е причинено по вина на работника или служителя, на когото е възложена работата, като вината се предполага до доказване на противното.

Налице е първата предпоставка-възлагане на работа. Същата не е спорна между страните.

С оглед на горното, въззивният съд намира, че първата предпоставка за възникване отговорността на ответника е доказана главно и пълно.

Спорно е дали е деликтно поведение, изразяващо се в конкретно неправомерно бездействие или неправомерни действия на лекари/акушери от ответната болница.

Медицинската помощ е правнорегламентирана дейност - чл. 80 от ЗЗ, чл. 6, ал. 1 от ЗЛЗ. Именно поради това, когато съдът се произнася по въпроса, осъществен ли е деликт при изпълнение на медицинска дейност, той следва да обсъди не само доказателствата за фактите - какви действия са били предприети или не са били извършени от медицинските специалисти, но и доколко те са отговаряли на дължимото съобразно утвърдените медицински изисквания - да посочи в какво се изразява нарушението на утвърдените медицински стандарти и правилата за добрите медицински практики. Изцяло в този смисъл Решение № 273 от 17.11.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4347/2016 г., IV г. о., ГК.

Съобразно Решение № 126 от 08.09.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1911/2020 г., III г. о., ГК, когато спорът по делото касае деликт при изпълнението на медицинска дейност, при формиране на вътрешното си убеждение относно наличието или липсата на неправомерно поведение и връзката му с конкретно сочените вреди, съдът следва да съобрази, че медицинската помощ е правно регламентирана дейност и съгласно чл. 80 от Закона за здравето, качеството ѝ се основава на медицински стандарти, утвърдени по реда на чл. 6, ал. 1 от Закона за лечебните заведения и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл. 5, т. 4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина. Поради това изводът, дали е допуснато състояние на медицински риск в противоправна степен и

причинени ли са от това вреди, съдът следва да направи след анализ на установените по делото факти, преценявайки предприетото или не предприетото от страна на лекаря и необходимо дължимото поведение в конкретната ситуация.

За да признае или отрече претендираните права от насрещните страни, съдът трябва да обсъди в мотивите на решението доказателствата за всички правнорелевантни факти и да посочи кои факти намира за установени и кои намира за недоказани. Когато правнорелевантни факти се установяват със свидетелски показания, съдът взема предвид начина, по който свидетелите са узнали тези факти (присъствали са при осъществяването им, имат впечатления от други факти, по които може да се съди за правнорелевантните, узнали са фактите от трети лица или от някоя от страните по делото и др.), както и способността и желанието на свидетелите вярно да възприемат фактите и добросъвестно да ги възпроизведат в показанията си.

Безспорно е, че по делото няма преки доказателства, че лекарят, водил раждането на ищцата е забравил намерените по-късно две марли във влагалището на ищцата. Доказването обаче в процеса може да бъде осъществявано и с косвени доказателства, при съвкупната преценка на които в тяхната взаимовръзка, съдът може да стигне до единствения логичен извод, че главният факт се е осъществил.

По делото са събрани от първоинстанционния съд следните косвени доказателствени средства (медицинската документация, представляваща История на бременността и раждането № 869/40 от 31.01.2023 г., амбулаторен лист за извършен преглед, списък на медицинския персонал работил в отделението по акушерство и гинекология за периода от 01.01.2023 г.- 31.01.2023 г., график и ведомост за работното време и отчитане на извънредния труд на лекари АГО за месец януари 2023 г., свидетелски показания на А. В. Й., д-р Ю. А. Н., Д. В. А. Н. и акушерката И. Н. М.), с които се установяват безспорно следните факти и обстоятелства:

1. На 31.01.2023 г. в 06.35 часа, ищцата постъпва в родилно отделение при МБАЛ „Света Петка“ гр. Видин, в 12.05 часа ражда по естествен път дете от мъжки пол,

2. при постъпването ѝ в отделението дежурен лекар по график е била д-р Ю. А.,

3. по молба на близките на родилката в отделението пристига д-р А. И., проследявала бременността през цялото време, която водила раждането,

4. със свидетелските показания на д-р Ю. А. се установява, че раждането е водено от Д. И., като след раждането и предаването на бебето на Д. Ф., Д. А. напуснала родилна зала, а Д. И. останала да огледа меките родилни пътища, като от нея после разбрала, че направила един-два шева,

5. така полученото усложнение-разкъсване на меките родилни пътища (влагалище) и възстановяването му с няколко шева, не е отразено в медицинската документация,

6. по медицинските стандарти и след възстановяване на разкъсването се прави дезинфекция с марля, напоена с йод, в декурзуси от 31.01.2023 г., 12,05 е отбелязано: огледаха се МРП и ВПО, йодира се, матка – контрахирана,

7. непосредствено след раждането и след изписването на ищцата на 03.02.2023 г. същата имала болки в слабините, които се увеличавали непрекъснато (потвърждава се с показанията на всички разпитани свидетели на ищцата),

8. На 15.02.2023 г. при къпане ищцата забелязва, че от половия ѝ орган виси конец,

9. веднага на същата дата 15.02.2023 г. и след извършен преглед от Д. Н. от влагалището на ищцата са извадени две марли, стерилни, такива които се използват в отделението, в което Д. Н. също работи като акушер-гинеколог,

10. резултати от микробиологично изследване от 31.01.2023 г.-отрицателни, резултати от микробиологично изследване от 15.02.2023 г. микробиологично изследване лаб. № 979249/15.02. се установява масов растеж на изолирани микроорганизми: масово еритроцити и левкоцити, плоски епителни клетки, ентерококи, лактобацили и грамположителни коки,

11.закупуването на антибиотик и антибиотична терапия в продължение на две седмици.

Всички тези доказателствени средства не доказват пряко главния факт на забравени марли във влагалището на ищцата, но доказват все доказателствени факти, при съвкупната преценка, на които в тяхната цялост и взаимосвързаност, съдът стига до логичния извод, че на 31.01.2023 г. след раждане на ищцата по естествен път в родилното отделение на ответната

болница, се получава усложнение, разкъсване на меките родилни пътища (влагалището), което разкъсване е възстановено от Д. И., водила раждането с няколко шефа, след което е направена дезинфекция с марли, напоени с йод, които са забравени във влагалището на ищцата.

Предвид безспорно установеното по делото, че документирането на раждането не е извършено пълно, точно и коректно от служителите на ответната болница, то въззивният съд не кредитира отразените в него констатации за доброто здравословно състояние на ищцата и извършени прегледи, доколкото ако реално такива са били извършени, то от една страна лекарите са щели да констатират наличието на марли във влагалището на ищцата или дори наистина да са били извършени и да не са намерени марлите, то това пак сочи на непрофесионално и некачествено медицинско обслужване. В периода от раждането на ***** г. до прегледа при Д. Н. на 15.02.2023 г., когато двете марли са извадени, по делото не са установени извършени медицински манипулации на ищцата, при които да е възможно оставянето на марлите в нейното влагалище.

Това поведение на екипа, водел раждането безспорно представлява непрофесионално и във вреда на пациента медицинско обслужване и нарушение на добрата медицинска практика. Липсата на достатъчен контрол при провеждането на операцията по възстановяване на меките родилни пътища, който е довел до попадането на чуждото тяло – два броя стерилни марли във влагалището на ищцата, респ. неотстраняването на същото, съставлява противоправно бездействие, което е нарушило принципа да не се вреди другимо. Същото следва да се приеме за виновно, доколкото не е оборена презумпцията на чл. 45, ал. 2 ЗЗД. Установява се неизпълнение на основната дейност на ответника, насочена главно към осъществяване на функции по опазване на живота и здравето на пациентите.

Попадналите във влагалището на ищцата две марли, са довели до вагинална инфекция и възпаление, лекувана с антибиотик в продължение на две седмици, след което инфекцията напълно е отшумяла и физически ищцата е възстановена напълно.

По горните съображения въззивният съд намира, че искът е доказан главно и пълно по основание.

По размера на предявения иск за неимуществени вреди.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът следва да отчете реално претърпените от ищците неимуществени вреди, възрастта, здравословното им състояние, интензитета на болките и страданията.

Претърпените от ищцата неимуществени вреди Съдът определя в размер на сумата от 40 000 лв.

Този размер удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната общественно-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото.

Съображенията на съда за този размер на обезщетенията са следните:

В пряка причинна връзка от случилото се, ищцата преживяла силен стрес, потиснатост, изградила емоционални бариери, с цел съхранение. Лесно преминава от спокойно към лабилно емоционално състояние, когато се налага да си спомни и да определи преживяната от нея ситуация. Ищцата е станала недоверчива към търсенето на медицински услуги, което може да възпрепятства навременни мерки в случай на здравословни проблеми. Случило се довело до усещане за несправедливост, унижение и нарушено лично пространство. Започнала да не спи нощно време, притеснявала се за детето да не пострада, понеже е развила инфекция и го е кърмила. Почвала да плаче от нищото, да вика, да крещи безпричинно, самообвинявала се. И към момента ищцата плаче без повод и се обвинява, страхува се от втора бременност, въпреки желанието за второ дете. Две седмици след раждането спряла да кърми детето, защото трябвало да пие антибиотик.

От друга страна, противоправното поведение на служители на ответника е довело до здравословен проблем-болки и възпаление, което обаче е излекувано консервативно и за сравнително кратък период от време, като не е довело до тежки, животозастрашаващи ситуации, ето защо и установените по делото факти и обстоятелства, не могат да обосноват обезщетения в претендирания от ищцата размер от 50 000 лв.

Като изхожда от установените по делото факти, относно действително

претърпените болки и страдания от ищцата, вследствие забравените две марли във влагалището ѝ довели до вагинална инфекция, изведени както от доказателствата по делото, така и на база съществуващите житейски морално-етични принципи, настоящият състав намира, че определеното по-горе обезщетение не е завишено по своя размер, спрямо действително установените по делото факти и не противоречи на принципа на справедливостта.

Ето защо и поради несъвпадение на крайните изводи на двете инстанции, първоинстанционното решение ще следва да бъде отменено в частта, с която искът на ищцата е отхвърлен за сумата от 40 000 лв. и вместо него постановено друго, с което бъде уважен за посочената сума. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноските в процеса:

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция съдът следва да преразпредели разноските направени от страните пред първоинстанционния съд.

Ищцата е направила разноски за депозити за вещи лица в размер на 650 лв., като от тази сума ответникът следва да бъде осъден на основание чл.78, ал.1 от ГПК да ѝ заплати сумата от 520 лв., която е съответна на уважената част от иска-40 000 лв.

А. К. е осъществявала безплатна правна помощ, поради което и на основание чл.38, ал.2 от ЗА ответникът следва да ѝ заплати адвокатско възнаграждение с ДДС, предвид доказателствата, че А. К. е регистрирана по ЗДДС. Съдът определя дължимото адвокатско възнаграждение в размер на 4 600 лв., съответно 5 520 лв. с ДДС, като от последната сума се дължи сумата от 4 416 лв. с ДДС, която е съответна на уважената част от иска.

Ответникът е направил разноски за депозити за вещи лица в размер на 750 лв., от която сума му се дължи 150 лв., съответна на отхвърлената част от иска-10 000 лв.

С оглед на горното първоинстанционното решение ще следва да бъде отменено в частта, с която ищцата е осъдена да заплати на основание чл.78, ал.3 от ГПК разноски на ответника за разликата над дължимата сума от 150 лв. до присъдената от 750 лв., както и в частта, с която ищцата е осъдена на заплати на бюджетна на съдебната власт 2 000 лв. държавна такса и 5 лв.

държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Дори и при отхвърляне на исковата претенция, лицето което е освободено от държавна такса, не дължи такава.

С оглед уважаване на иска за сумата от 40 000 лв., то и на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът ще следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд-Видин държавна такса в размер на 1600 лв.

По разноските пред настоящата инстанция.

На А. К. съдът определя адвокатско възнаграждение в размер на 4 416 лв. с ДДС за осъществено от нея безплатно процесуално представителство на въззивницата-ищца пред въззивната инстанция.

Въззиваемия и до приключване на устните състезания по делото не е предявил искане за разноски, поради което такива не му се присъждат-

Водим от горното, Апелативен съд - София, 8-ми граждански състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 59/09.04.2024 г., постановено по гр.д.№ 213/2023 г. по описа на Окръжен съд – Видин, **в частта**, с която искът на Л. Г. Е. срещу МБАЛ „Света Петка“ АД гр.Видин за неимуществени вреди от деликт е отхвърлен за разликата над сумата от 40 000 лв. до частично предявената сума от 50 000 лв., част от общо претендираната сума от 80 000 лв., ведно със законната лихва от 31.01.2023 г., **в частта**, с която ищцата е осъдена да заплати на ответника разноски на основание чл.78, ал.1 от ГПК за разликата над дължимата сума от 150 лв. до присъдената от 750 лв., както и **в частта**, с която ищцата е осъдена на заплати на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд-Видин сумата от 2 000 лв. държавна такса и 5 лв. държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА МБАЛ „Света Петка“ АД, ЕИК 105515902, гр.Видин, ул. „Цар Симеон Велики“ № 119 да заплати на основание чл.49 във връзка с чл.45 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД на Л. Г. Е., ЕГН *****, гр.***, ж.к. „****“, бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, с адрес за призоваване: гр.Казанлък, ул. „Славянска“ № 6, офис 1 0 сумата от 40 000 лв. (четиридесет хиляди лв.), представляваща,

обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди-болки и страдания, в пряка причинна връзка от непрофесионално, некачествено и във вреда на пациента медицинско обслужване и нарушение на добрата медицинска практика от служител на ответната болница по време на престоя ѝ в болничното заведение, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от 31.01.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и на основание чл.78, ал.1 от ГПК да заплати **сумата от 520 лв.** (петстотин и двадесет лв.) разноски направени пред първоинстанционния съд.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 59/09.04.2024 г., постановено по гр.д.№ 213/2023 г. по описа на Окръжен съд – Видин в останалата му отхвърлителна част за разликата над 40 000 лв. до 50 000 лв., частично предявена от 80 000 лв., ведно със законната лихва от 31.01.2023 г.

ОСЪЖДА МБАЛ „Света Петка“ АД, ЕИК 105515902, гр.Видин, ул. „Цар Симеон Велики“ № 119 да заплати на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на адвокат П. К., гр.Казанлък, ул. „Славянска“ № 6, офис 10 адвокатско възнаграждение в размер на 4 416 лв. с ДДС (четири хиляди четиристотин и шестнадесет лв.) за осъщественото от нея процесуално представителство пред първоинстанционния съд и в размер на 4 416 лв. с ДДС (четири хиляди четиристотин и шестнадесет лв.) за осъщественото безплатно процесуално представителство пред настоящата въззивна инстанция.

ОСЪЖДА МБАЛ „Света Петка“ АД, ЕИК 105515902, гр.Видин, ул. „Цар Симеон Велики“ № 119 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд-Видин държавна такса в размер на 1600 лв. (хиляда и шестстотин лв.), а по сметка на Апелативен съд-Видин държавна такса за въззивно обжалване в размер на 800 лв. (осемстотин лв.)

Решението е постановено при участието на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията-София с ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, район Студенски, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А като трето лице-помагач на страната на ответника.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____